

CHƯƠNG XIII:

Đêm đã sâu.

Mạnh Thiều ngồi trước cây đàn dương cầm, đàn đi đàn lại một khúc nhạc giống nhau. Bà Mạnh ngồi co rút trong một góc ghế, ẩn dưới cái bóng âm u của ngọn đèn, lắng lẽ lắng nghe. Từ lúc Mạnh Thiều lên ba, bốn tuổi, bà đã dạy chàng đánh đàn, thế nhưng, tuy rằng sự lĩnh ngộ về âm nhạc của chàng rất cao, thế nhưng chàng lại không đủ sự kiên nhẫn, từ lúc mới mười mấy tuổi, Mạnh Thiều đã đàn rất khá, thế nhưng chàng lại không chịu cố gắng tiến thêm một bước nữa. Từ lúc làm ký giả cho đến nay, sinh hoạt của chàng vô cùng bận rộn, đối với đàn dương cầm, chàng không hề đụng tới nữa. Thế nhưng, đêm nay, chàng lại ngồi trước cây đàn dương cầm, đàn hết bốn tiếng đồng hồ không biết chán. Đàn tới đàn lui, chỉ có một khúc nhạc, bài hát “Ngẫu Nhiên” của Từ Chí Ma.

- Em là một áng mây,
Lơ lửng lơng chùng trời.
Bóng mây trời thỉnh thoảng,
Che phủ trái tim anh.
Anh đừng nên xao động,
Cũng chẳng cần reo vui.
Vì áng mây khoảnh khắc,
Đã mất dạng tăm hơi.
Em và anh gặp nhau ở vùng biển đêm bao la,
Anh có đường của anh, em có hương của em,
Anh có nhớ cũng hay, tốt nhất là quên đi,
Ánh sáng giao nhau của phút giây gặp gỡ!

Không biết chàng đã đàn đến lần thứ mấy trăm, khúc nhạc đơn điệu lập đi lập lại này, làm cho màn đêm tịch mịch của vạn vật, hình như đã bị gõ cho tan nát thành từng mảnh vụn, như những giọt mưa ở phía dưới mái hiên, rơi xuống từng giọt từng giọt, đơn điệu, lập đi lập lại. Bà Mạnh bất giác đưa mắt nhìn vào đồng hồ, đã ba giờ sáng rồi. Chẳng lẽ thằng con si dại của bà lại ngồi ở đây mà đàn cho đến khi trời sáng hay chẳng? Chẳng lẽ nó lại chuẩn bị suốt đêm không ngủ hay chẳng? Bà chú ý nhìn vào phần lưng của con trai, nhưng lại không dám nói gì với chàng, không biết bắt đầu từ lúc nào, bà lại trở nên sợ Mạnh Thiều. Con trai của bà, thế nhưng, bà lại sợ nó! Sợ cái bóng âm u chứa đựng trong đôi mắt chàng, sợ sự lặng lẽ của chàng, sợ ánh mắt sắc bén của chàng, và sợ luôn cả

sự cô độc tự dày vò của chính chàng đối với chàng. Trong tất cả những nỗi “sợ” đó, tự bà hiểu rất rõ, tất cả chỉ phát xuất từ một chữ: “yêu”.

Bà nghĩ đến những lời của Mạnh Thiều đã nói với bà khoảng hơn một tháng trước:

- Mẹ, tình yêu của mẹ giống như một mạng nhện thật to, giăng mắc khắp nơi, nó làm cho con vùng vẫy mãi đến sắp đứt hơi rồi đây!

Bây giờ, trong tiếng đàn lập đi lập lại đó, bà đã lĩnh hội thật sâu xa về sự vùng vẫy đó của chàng. Chàng không nói chuyện, không ngẩng đầu lên, không ăn, không uống, ngay cả thuốc cũng không hút nữa, mà cứ ngồi ở đó đàn mãi, đàn mãi:

- Em là một áng mây,
Lơ lửng lung chùng trôi
Bóng mây trời thỉnh thoảng,
Che phủ trái tim anh...

Từng đoạn rồi từng đoạn, từng đoạn rồi từng đoạn, từng đoạn rồi từng đoạn, chàng đã đàn đến như điên như cuồng.

Mạnh Thiều chú ý nhìn những phím đàn màu trắng dưới những ngón tay của mình, rồi những phím đàn màu đen. Chàng để cho những ngón tay mình lướt qua những phím đàn lạnh băng một cách thuần thực, từng lần rồi từng lần. Đầu óc chàng hình như trống rỗng, không còn một tư tưởng, chàng chỉ đàn bản nhạc này một cách máy móc, trong trạng thái mơ hồ, mông lung, cái ý thức duy nhất mà chàng cảm thấy được, là nỗi đau đớn cuộn cuộn, tiềm tàng trong từng tế bào tim óc, nhớ lại lần đầu tiên gặp Uyên Lan và giọng nói vui vẻ, hóm hỉnh, ngây thơ của nàng:

- Tôi là một áng mây!

Một áng mây! Một áng mây! Em đã bay đi phương nào? Một áng mây! Một áng mây! Em lúc nào cũng vờ vợi trên cao! Một áng mây! Một áng mây! Ô! Mình cũng đã từng chiếm hữu áng mây đó, mình cũng đã từng ôm lấy áng mây đó! Thế nhưng cuối cùng, vẫn giống như Từ Chí Ma đã nói:

- Anh đi rồi... không đem theo một áng mây màu!

Đúng vậy, chàng sắp được tòa soạn gửi đi ngoại quốc công tác, ba tháng! Có thể, trong ba tháng đó, chàng sẽ bị rút phi cơ chết mất xác, như thế sẽ ứng nghiệm vào những lời nói của Từ Chí Ma:

- Anh đi rồi, ... không đem theo một áng mây màu!

Tiếng đàn của chàng đột nhiên trở nên gấp rút và nặng nề hơn, như tiếng mưa rơi cuồng loạn, như tiếng gió bão vùn vũ thê lương, tiếng đàn đó đánh dội vào màn đêm tịch mịch, đánh dội vào ánh bình minh sắp sửa dâng lên. Chàng

đập mạnh những ngón tay mình lên trên phím đàn, những ngón tay chàng chuyên động trong trạng thái nửa tê nửa dại, hình như không phải chàng đang đánh lên những phím đàn, mà chàng đang tự đánh lên định mệnh của chính mình, chàng càng đánh càng nặng, càng đánh càng nhanh, cả cuộc đời chàng gộp lại, hình như cũng không đánh đàn nhiều hơn đêm nay. Sau đó, một âm điệu bị sai đi, tiếp theo đó, nhiều âm điệu khác bị sai theo, khúc nhạc đã bị sai âm lạc điệu.

- Em là một áng mây!

Lơ lửng lơ lơ chùng trời.

Áng mây trời thỉnh thoảng,

Che phủ trái tim anh...

Bài hát chỉ có thể, mà cũng không thể đàn hoàn hảo được, chàng đập thật mạnh lên trên phím đàn, cây đàn phát ra tiếng “ùm” thật lớn, tiếng đàn ngưng bật, chàng đập mạnh nắp đàn lại, gục đầu tựa trán lên trên cây đàn.

Bà Mạnh cảm thấy trái tim mình rung động thật mãnh liệt, tiếng đập mạnh cuối cùng của Mạnh Thiệu lên trên phím đàn, hình như đã hoàn toàn đập lên trên trái tim bà, bà cảm thấy, cả trái tim của mình hình như đã bị đập đến vỡ tan đi. Bà cảm thấy chân động, bàng hoàng, kinh hoàng, sợ hãi và đau đớn khôn cùng, từ phía sau, bà nhìn thấy cái dáng ngồi gục lưng đó của Mạnh Thiệu, phần lưng rộng mênh mang đó, mái tóc đen bông bênh đó, giống hệt như người cha đã quá cố của chàng. Chồng của bà đã chết đi rồi! Còn con trai của bà thì sao?

Bà từ từ đứng dậy, từ từ bước đi, từ từ lặng lẽ bước đến bên Mạnh Thiệu, không một tiếng động.

Bà nhìn chàng chăm chú, đưa tay ra, bà định vuốt ve mái tóc của chàng, thế nhưng, bà rút rờ rút tay lại. Bà không dám đụng vào chàng! Bà thật sự không dám đụng vào chàng! Hít vào một hơi dài, bà đầu hàng rồi, bà khuất phục rồi, bà thật sự cảm thấy mình đành phải chịu đầu hàng thôi!

Thanh âm của bà vang lên, đơn điệu và thành khẩn:

- Thiệu Thiệu, ngày mai mẹ sẽ đi đến nhà họ Đoàn! Mẹ sẽ thân hành đến thăm Uyên Lan, thân hành đến thăm cha mẹ của nàng, thay con cầu hôn với gia đình nàng, nếu như thời gian còn kịp, con vẫn có thể làm đám cưới trước khi đi Mỹ.

Chàng vẫn ngồi gục ở đó, không một cử động. Giọng bà Mạnh thật nhẹ:

- Thiệu Thiệu, con không tin mẹ sao? Trời đã gần sáng rồi, mẹ không cần đợi đến ngày mai, hôm nay mẹ sẽ đi ngay! Mẹ sẽ thuyết phục Uyên Lan, nếu như nàng vẫn còn giận dữ, nếu như cần thiết, mẹ sẵn sàng xin lỗi nàng.

Cuối cùng Mạnh Thiệu cũng chậm chạp ngẩng đầu lên, sắc mặt chàng trắng nhợt như những phím đàn màu trắng của cây dương cầm, đôi gò má của chàng

đã hóp vào thật sâu, đôi mắt của chàng chứa đầy những sợi gân máu đỏ li ti. Thế nhưng, ánh mắt đó vẫn chứa đầy nét âm u, cuồng nhiệt và hùng hực nét bức bách người đối diện. Chàng nhìn thẳng vào mẹ, gương mặt không một chút biểu lộ tình cảm. Chàng chậm chạp mở miệng, thanh âm cũng không một chút biểu lộ cảm tình.

Giọng nói của chàng cứng nhắc, mệt mỏi, máy móc:

- Trẻ quá rồi! Nàng đã lấy chồng từ ba hôm trước rồi!

Đứng dậy, chàng lao đảo xông vào phòng của mình, không hề quay đầu lại, cánh cửa phòng đóng sầm thật mạnh trước mặt bà Mạnh.

Bà Mạnh bàng hoàng, ngớ ngẩn đứng nơi đó, thật lâu, thật lâu, bà không thể suy nghĩ, cũng không thể cử động, sau đó, bà cảm thấy toàn thân run rẩy và không còn một chút sức lực nào, không kềm chế được, bà ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh cây đàn mà Mạnh Thiệu vừa ngồi ban nãy, xuất phát từ bản năng, bà mở nắp đàn ra, nhẹ nhàng, máy móc, bà đánh lên vài ba âm điệu, bà bàng hoàng phát hiện ra, mình đang lập lại bài hát mà Mạnh Thiệu đàn lúc nãy:

- Em là một áng mây,

Lơ lửng lưng chừng trời.

Ánh mây trời thỉnh thoảng,

Che phủ trái tim anh!

Anh đừng nên xao động,

Cũng chẳng cần reo vui.

Vì áng mây khoảnh khắc,

Đã mất dạng tăm hơi...

Nước mắt rút cuộc cũng đã từ từ trào ra từ hai bên khoé mắt của bà, rơi lã lã trên những phím đàn.

Một tuần lễ sau, Mạnh Thiệu lên phi cơ đi công tác ở Mỹ.

Cùng với khoảng thời gian Mạnh Thiệu xuất ngoại, Uyên Lan và Hữu Phong đang cùng nhau hưởng “tuần trăng mật” ở Nhật Nguyệt Đàm, thưởng thức sắc hồ màu núi.

Tuy rằng Nhật Nguyệt Đàm là một trong những danh lam thắng cảnh nổi tiếng nhất của Đài Loan, thế nhưng, đây lại là lần đầu tiên Uyên Lan đến đó, chỉ tại vì nhà họ Đoàn không phải là một gia đình khá giả, du lịch từ trước đến nay

đổi với họ, là một chuyện vô cùng xa xỉ và khó thực hiện. Đến Nhật Nguyệt Đàm, họ ở Hàm Bích Lâu, vừa vào căn phòng ngủ sang trọng của khách sạn, mở tấm màn cửa sổ ra, trước mặt nàng là một trời đầy màu hồ sắc núi, Uyển Lan kinh ngạc và cảm thấy huyền hoặc khôn cùng:

- Ô, Hữu Phong, anh không nên tốn tiền nhiều như thế này, loại khách sạn như thế này nhất định là phải đắt khủng khiếp!

Hữu Phong tiến đến, ôm lấy vòng eo nàng từ phía sau lưng, cùng đứng với nàng trước cửa sổ, nhìn vào hồ nước và núi non trước mặt, chàng nói:

- Đừng nên lo lắng chuyện tiền bạc, được không? Chúng ta chỉ tốn có một lần này thôi, em biết đó, đời người chỉ có một lần trăng mật... Ô... anh nói sai rồi...

Chàng hơi ngớ người ra. Nàng cũng hơi ngớ ngẩn:

- Sao vậy? Sao lại sai?

Chàng thì thầm bên tai nàng:

- Chúng ta sẽ có rất nhiều, rất nhiều tuần trăng mật! Chúng ta sẽ cùng nhau đi trên con đường đời này mấy chục năm, trong mấy chục năm đó, sẽ có hàng hà sa số những ngày tháng đêm không xuê, mỗi một ngày tháng đó, đều sẽ là tuần trăng mật của chúng ta! Đợi đến khi mái tóc của hai chúng ta đều đã bạc trắng phau phau, chúng ta vẫn còn cùng nhau hưởng tuần trăng mật!

Nàng quay đầu lại nhìn chàng, ánh mắt trong vắt và nhẹ nhàng, như nước, như mơ, nàng mỉm cười nói:

- Chưa biết chừng, đến khi em già đi rồi, anh sẽ không còn yêu em nữa!

Chàng nhìn nàng chăm chú, giọng chàng thâm trầm, tha thiết:

- Em hãy chờ xem! Ngày tháng thế nào rồi cũng sẽ từ từ qua đi, bây giờ chúng ta cảm thấy tuổi già là một chuyện vô cùng xa vời, dù vậy, thế nhưng, thế nào rồi cũng sẽ có một ngày, nó cũng sẽ đến trước mặt chúng ta. Đến lúc đó, em đừng nên quên những lời anh đã nói hôm nay, chúng ta sẽ hưởng tuần trăng mật suốt cả đời...

Chàng hôn nhẹ lên chót mũi xinh xắn, nho nhỏ của nàng, giọng chàng dịu lại, nhìn thật sâu vào đáy mắt nàng:

- ... Uyển Lan, em lấy anh, có hối hận không?

Nàng nhìn trở lại chàng thật sâu, đưa tay choàng lên cổ chàng, nàng dùng nụ hôn thay câu trả lời. Thế nhưng, trong nụ hôn đó, có một hình bóng thoáng qua óc nàng, nhanh như điện chớp, nàng không thể không lập tức quay đầu đi, để trốn tránh ánh mắt bén nhọn của chàng.

Sau khi sắp xếp xong hành lý, bọn họ đi ra khỏi khách sạn, ánh mặt trời rất tốt, chiếu rọi chan hòa trên mặt đất, dịu dàng và ấm áp. Bây giờ đang là mùa nở

rộ của Đỗ Quyên và hoa hồng, vườn hoa trước hội quán giáo sư, mang đầy sắc tím hồng rực rỡ, như một tấm thảm đầy đủ sắc màu. Bọn họ không lái xe, mà thả bộ về phía hồ nước, những chiếc du thuyền neo trên mặt hồ lập tức vây lại, bắt đầu kiếm khách. Có hai loại du thuyền, một loại chạy bằng máy, một loại chèo bằng tay. Hữu Phong quay đầu nhìn nàng:

- Đi loại du thuyền nào?

Nàng cố ý trắc nghiệm tâm ý của hai người:

- Anh thấy sao?

- Đi loại chèo tay nhé!

Nàng mỉm cười rạng rỡ.

Ngồi vào chiếc thuyền chèo tay nho nhỏ bằng cây, người lái thuyền chống mũi dầm xuống nước, chiếc thuyền rời bến, bắt đầu hướng về phía trung tâm hồ. Hữu Phong và Uyển Lan ngồi sánh vai nhau, chàng nhìn nhìn trời, nhìn nhìn mây, nhìn nhìn ánh nắng, nhìn nhìn dãy núi, nhìn nhìn mặt hồ, cuối cùng, ánh mắt chàng vẫn không thể không dừng lại trên người nàng. Nàng vẫn còn là cô dâu mới, thế nhưng, nàng đã trút bỏ lớp áo lụa là, vòng vàng trang sức. Nàng chỉ mặc chiếc áo sơ mi màu hồng phấn thật đơn giản, cùng chiếc quần tây màu trắng tinh, đúng với tác phong thường nhật của nàng, đơn giản và thanh nhã. Ánh nắng lung linh trên mái tóc nàng, lung linh trên đôi gò má nàng, lung linh trong đôi mắt nàng. Từ lúc thân thể nàng bị tiết lộ, trên người nàng lúc nào cũng như có một nét ưu uất không nguôi, quét không đi, vậy không sạch! Bây giờ, nét ưu uất đó như đã được thu hồi lại. Có thể, nàng đang cố gắng tự kềm chế lấy nó, thậm chí nguy trang đi, dù sao đi nữa, vào lúc này, chàng không thể nào tìm được bóng dáng của nét ưu uất đó... nàng đã cảm thấy được cái nhìn chăm chú của chàng, quay đầu lại nhìn chàng, gương mặt nàng đỏ hừng hừng.

Nàng vừa cười vừa như nũng nịu:

- Anh không nhìn phong cảnh chung quanh, mà chỉ lo nhìn em làm gì vậy?

- Em đẹp hơn phong cảnh!

Nàng vừa cười vừa mắng:

- Xạo quá!

- Thật mà!

- Như vậy chúng ta đến Nhật Nguyệt Đàm này để làm gì? Tại sao lại không ở nhà, anh chỉ cần nhìn em là đủ rồi!

Chàng đưa tay lên gãi gãi đầu, gương mặt như thể rất ngây ngô:

- Nhưng mà... như vậy đâu có được!

- Tại sao lại không được?

- Em quả thật là đẹp hơn phong cảnh, nhưng mà... phong cảnh đẹp hơn anh, anh có thể chỉ cần nhìn em là đủ rồi, nhưng em không thể chỉ nhìn anh không thôi!

Nàng không nhìn được tiếng cười.

Chàng nhìn nàng xuất thần, thu lại nụ cười. Thở ra một hơi dài mãn nguyện, chàng nắm lấy tay nàng thật chặt:

- Em có biết không? Uyên Lan? Đã lâu thật lâu rồi, anh không còn nhìn thấy em cười một cách rạng rỡ như thế này, em cần phải cười luôn như thế này mới được, em không biết là nụ cười của em dễ thương biết mấy!

Nàng hơi ngẩng người ra, phảng phất đầu đây, trong ký ức có một thanh âm đã từng nói với nàng:

- Chưa bao giờ tôi thấy có người con gái nào thích cười như cô!

Cùng một thanh âm đó cũng đã nói:

- Em thích cười vậy, mỗi lần em cười như thế, anh lại muốn hôn em!

Nàng không cười nữa, nàng cười không nổi nữa. Không hiểu tại sao, có một mối u uất nhẹ, bắt đầu giăng phủ lên đầu mày đuôi mắt của nàng. Nàng quay đầu qua, tránh nhìn thẳng vào mặt Hữu Phong, cúi đầu xuống, nàng dùng tay khoát khoát nước hồ. Đột nhiên, nàng như ngẩn ngơ, bàng hoàng, nhìn trân trân vào mặt hồ, không một cử động.

Hữu Phong không hiểu chuyện gì đã xảy ra, chàng cũng vươn cổ ra, đưa mắt nhìn xuống nước, hỏi:

- Sao vậy? Trong nước có gì vậy? Có cá hở? Có cỏ dưới nước hở?

Không phải cá, không phải cỏ, mặt nước hồ đang in rõ ràng hình ảnh của đám mây lơ lững trên trời.

- “Em là một áng mây,

Lơ lững lưng chừng trời.

Áng mây trời thỉnh thoảng,

Che phủ trái tim anh!

Anh đừng nên xao động,

Cũng chẳng cần reo vui.

Vì áng mây khoảnh khắc,

Đã mất dạng tăm hơi!”

Trái tim nàng như bị bóp chặt lại, đau đớn. Hữu Phong kinh ngạc kêu lên:

- Ê, Uyên Lan! Em nhìn cái gì vậy? Trong nước có gì đâu!

Uyển Lan định thần lại, nàng dùng tay khuấy nước, đám mây vỡ tan đi:

- Vâng, trong nước chẳng có gì hết, em đang ngạc nhiên, tại sao trong nước lại chẳng có gì!

Hữu Phong bật cười lên, chàng nói:

- Không một ai có thể biết được, trong đầu em đang nghĩ những gì!

Nàng cảm thấy xấu hổ, liếc mắt nhìn chàng, nàng không biết trong lời nói của chàng còn có ẩn ý gì khác không? Gương mặt của nàng, bất giác cảm thấy nóng bừng lên.

Suốt một buổi chiều, họ chèo quanh hồ hết một vòng. Đi đến đảo Quang Hoa, cùng chụp hình với các cô gái miền núi. Đi đến Huyền Vũ Tự, leo lên mấy trăm bậc tam cấp. Họ đi hết “Nguyệt” Đàm, cũng không bỏ qua “Nhật” Đàm. Hữu Phong cũng không miễn được những tục lệ của người đời, chàng cũng đem theo máy ảnh, chụp hình cho nàng đủ chỗ. Khi thuyền đến một khu cỏ xanh rì trên bờ của Nhật Đàm, đột nhiên Uyển Lan muốn đi bộ một lát, họ cùng nhau lên bờ. Một khu đồng cỏ xanh rì nguyên thủy, hiện ra trước mắt họ, hoàn toàn không có sự khai thác của con người, cỏ mọc cao lên tới gối.

Uyển Lan không ngừng đi sâu vào trong, Hữu Phong kêu lên:

- Dừng vào trong sâu quá em ạ, coi chừng trong cỏ có rắn đấy!

Nàng cười cười, nhưng vẫn bướng bỉnh tiếp tục đi sâu vào, sau đó, hai người nhìn thấy hai căn nhà lợp bằng tranh của người miền núi, trước nhà, có hai con trâu nước, đang đứng ung dung ăn cỏ, một đứa trẻ người miền núi, làn da bị phơi nắng đen như mun, đang cưỡi trên lưng một con trâu, thằng bé cầm trên tay một chiếc lá mà hai người không biết tên, quán lại đưa lên miệng thổi như thổi tiêu. Nhìn thấy hai người, thằng bé miền núi giương to mắt, nhìn họ một cách hiếu kỳ.

Uyển Lan thở ra một hơi dài cảm khái:

- Ô! Em thật sự muốn ở lại đây vĩnh viễn, cất một mái nhà tranh, nuôi hai con trâu...

- Sinh một đứa con!

Hữu Phong tiếp lời nàng. Nàng trừng mắt nhìn chàng một cái, nói tiếp:

- Ở đây, đời sống đơn thuần biết mấy, bình lặng biết mấy, vĩnh viễn không có sự tranh dành với nhân thế, và vĩnh viễn cũng không có sự buồn phiền, không cần phải lo lắng, sợ hãi, cũng không có sự tự ti, tự ái, mặc cảm...

Chàng dịu giọng nói:

- Uyển Lan! Chẳng lẽ khi trở về Đài Bắc, em sẽ lại lo lắng, sợ hãi, sẽ lại đối diện với lòng tự tin và sự mặc cảm hay sao?

Nàng hơi ngẩn người ra, hình ảnh của người đó lại hiện ra trước mặt nàng, cái anh chàng Mạnh Thiều bướng bỉnh, tự phụ, nóng nảy và cuồng nhiệt như lửa đó! Chàng có chịu buông nàng ra chăng? Chàng có chịu tha cho nàng chăng? Chàng có cam tâm nhận chịu số phận như thế, không còn tìm cách dây dưa với nàng chăng? Nàng cắn cắn răng, im lặng không nói.

Chàng tiến đến bên nàng, dịu dàng ôm ngang eo nàng, giọng chàng thì thào, tha thiết:

- Anh nói cho em nghe, em sẽ không bao giờ sợ hãi, sẽ không bao giờ còn mặc cảm tự ti nữa, em là tất cả của anh, là niềm vui, là hạnh phúc của anh! Là kho tàng quý báu nhất, to lớn nhất của anh! Uyên Lan, anh sẽ bảo vệ kho tàng của anh, sẽ không bao giờ có ai cướp được em từ trong vòng tay anh...

Đột nhiên, nàng rung mình sợ hãi, vì muốn che dấu đi sự run rẩy bất thần đó, nàng cố ý vùng thoát ra khỏi vòng tay chàng một cách nhanh nhẹn, miệng kêu to lên:

- Hữu Phong, em muốn chụp một tấm ảnh với con trâu kia!

Hữu Phong nổi hứng, cầm máy ảnh lên, chàng nhắm về hướng con trâu:

- Được lắm, tấm ảnh này nhất định là sẽ tham gia được giải nhiếp ảnh toàn quốc đó, tựa đề của nó sẽ là “Thiếu nữ ngây ngô và con trâu cui”! Ê, đứng gần vào một chút, em cách con trâu xa quá, làm sao có thể chụp dính hết cả hai được? Tiến vào gần chút nữa, thêm chút nữa...

Uyên Lan bước từng bước đến gần con trâu, Hữu Phong không ngừng bảo nàng tiến đến gần, nàng tiến gần thêm hơn nữa. Con trâu đó bắt đầu thở phì phò ra từ hai lỗ mũi, hai con mắt trừng trừng nhìn Uyên Lan, trong lòng Uyên Lan bắt đầu đánh lô tô, một luồng cảm giác lạnh ngắt chạy dọc theo xương sống, nàng kêu to lên:

- Ê, anh chụp nhanh lên đi chứ! Con trâu này hình như nó hơi quạu...

Nàng nói chưa dứt lời, con trâu đó đột nhiên rống lên một tiếng to, nó xông thẳng về hướng Uyên Lan, bộ vó hung hăng như thể ra trận đấu nơi đấu trường. Uyên Lan kêu lên một tiếng “ui cha” thật to, co giò phóng chạy, thằng bé cười trên lưng trâu phá ra cười như nắc nẻ. Uyên Lan loạng choạng chạy về phía Hữu Phong, con trâu đã đứng dừng lại rồi, mà nàng vẫn còn chạy, chân nàng vướng phải một nhánh cây khô nào đó, bước chân loạng choạng không vững, ngã nhào xuống đất. Hữu Phong hét hoảng đưa tay ra đỡ nàng, cả người nàng ngã nhào ngay vào lòng Hữu Phong, vừa vịn trong vòng tay ôm của chàng.

Hữu Phong cúi đầu xuống nhìn vào đôi mắt đang mở to, xoe tròn của nàng, cùng gương mặt vẫn còn phảng phất nét kinh hoàng, sợ hãi của nàng, hồi lâu, hồi lâu, sau đó, chàng cúi sát đầu xuống, đôi môi chàng áp chặt vào đôi môi nàng, dịu dàng, dằm thắm.

Nàng vùng vẫy tránh đi, gương mặt đỏ bừng:

- Anh không sợ thằng bé người miền núi đó thấy sao?

Chàng hỏi:

- Thấy thì đã sao? Nó rồi cũng sẽ lớn lên, có một ngày, nó cũng sẽ làm chuyện giống như thế này thôi!

Chàng dùng sức kéo nàng vào lòng chàng, giọng chàng êm nhẹ như tơ:

- Đừng nên trốn chạy khỏi vòng tay anh, đừng bao giờ!

Nàng nhướn đôi mi cong, nhìn trừng trừng vào đôi mắt tràn đầy nét tinh anh, trí tuệ, hiểu biết và chan chứa ân tình của chàng, nàng cảm thấy ngẩn ngơ cả cõi lòng.

Buổi tối, hai người nằm với nhau trên giường, kéo màn cửa ra hai bên, cả hai cùng nằm ngắm những vì sao lấp lánh trên nền trời xa thẳm, cùng mảnh trăng lưỡi liềm cong cong. Thật lâu, thật lâu, cả hai người đều cùng không nói gì, sau đó, Hữu Phong cất tiếng hỏi lặng lẽ:

- Nói cho anh nghe, em đang nghĩ những gì?

Nàng nói thật thẳng thắn:

- Em đang nghĩ, đến lời anh nói lúc ban chiều.

- Lúc chiều anh nói rất nhiều câu, em đang nghĩ đến câu nào vậy?

- Đừng nên trốn chạy khỏi vòng tay anh!... Anh nghĩ rằng, em vẫn còn trốn chạy khỏi vòng tay anh chăng?

Giọng nàng hơi ngập ngừng. Chàng hỏi ngược lại:

- Em có không?

Nàng quay đầu nhìn chàng, đột nhiên, có hai giọt nước mắt lấp lánh trong đôi mắt của nàng.

- Khi bằng lòng lấy anh, em đã thề nguyện với lòng mình, em sẽ làm người vợ trung thành nhất, lâu dài nhất, dịu dàng nhất của anh. Như mẹ em đối với ba em, như mẹ anh đối với ba anh.

Chàng quay người lại, ôm chầm lấy nàng.

Chàng thì thầm bên tai nàng:

- Xin lỗi em, anh xin lỗi em về câu nói của anh lúc ban chiều. Em biết đó, nhiều lúc anh cũng rất ngu si, như con trâu hôm nay vậy đó, rõ ràng là em có ý thân thiện với nó, thế mà nó lại sừng cò lên, định làm dữ với em. Anh chính là con trâu ngu si đó.

Nàng mỉm cười đưa tay vò vò vào cằm chàng, giọng nàng thật nhẹ:

- Không, anh không phải là con trâu ngu si. Anh thông minh và đa tình, từ nhỏ em đã quen biết anh, bây giờ em mới biết, anh là một người tinh anh biết mấy...

Nàng vùi đầu mình vào lòng chàng:

- ... Thấy chưa, em ở trong lòng anh đây, em không hề muốn trốn đi!

Chàng đắm thắm ôm chặt lấy nàng.

Ở Nhật Nguyệt Đàm được bốn hôm, bọn họ đều đã có hơi chán, tất cả những danh lam thắng cảnh gần đó, những vùng đất hoang sơ thôn dã, cùng những đồi nhỏ đường đèo mà người khác không đi, họ đều đã đi cùng khắp. Thế là, họ hoạch định sẽ lái xe tiếp tục đi xuống miền Nam, dọc theo ngõ xa lộ Hoàng Quán, còn đang thảo luận, nghiên cứu, thì có hai người khách bất ngờ đến thăm, đem đến cho họ một niềm vui mừng cuồng nhiệt, đó là Triệu Bôi và San San!

Triệu Bôi kêu lên:

- Ê, tụi này cũng đến để chung vui đây! Hy vọng là không làm cho cô dâu chú rể bực bội nhé!

Uyên Lan nắm lấy tay San San, nàng lại bi bi bô bô, vui vẻ nói:

- Thật là hay biết mấy! Tụi em đã bắt đầu thấy chán chỗ này rồi! Đi du lịch phải đông người mới vui, em xem... hay là anh chị hưởng tuần trăng mật ngay bây giờ đi! Dù sao thì cũng còn có hai tháng nữa là đám cưới rồi! Hưởng tuần trăng mật trước hay sau gì cũng vậy thôi!

Gương mặt của San San ửng đỏ lên:

- Uyên Lan! Đừng nói đùa kỳ cục vậy!

Triệu Bôi nhìn nhìn Uyên Lan, lại nhìn nhìn Hữu Phong:

- Ê, Hữu Phong, tao xem mày cũng có bản lĩnh lắm đây chứ! Con em gái bướng bỉnh, ngang ngược này của tao, hình như đã khôi phục lại khuôn mặt thật của nó rồi đấy!

Hữu Phong cao hứng vỗ vai Triệu Bôi, giọng chàng dòn như pháo Tết:

- Đi! Tao mời hai người đi ăn cơm trưa!

Triệu Bôi nói:

- Phải uống rượu mới được à!

- Thì uống rượu, cho mày uống bao nhiêu cũng được!

San San xen vào:

- Không được, chúng ta đến đây để đi chơi, chứ không phải để uống rượu!

Uyên Lan nói:

- Chị Hai đã có ý kiến đấy, Hữu Phong, anh tiết kiệm lại chút tiền đi!

Triệu Bôi nói:

- Con bé này, vừa mới về nhà chồng, đã lo giữ cái hầu bao cho nó rồi nhé!

Đến phiên gương mặt của Uyên Lan đỏ bừng lên, Hữu Phong cười một cách thật đắc ý.

Sau khi ăn cơm xong, bọn họ cùng nhau đi đến một vườn nuôi công gần đó, nơi đó nuôi rất nhiều con công, sắc màu rực rỡ, những sợi lông vũ sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, những màu sắc diễm lệ, rạng rỡ đó, tập trung trên mình một con công, làm cho người ta có cái cảm giác khó tin, huyền hoặc, mơ hồ. Trong lúc bọn họ đứng nhìn những con công đang khoe sắc, Triệu Bôi nắm lấy cơ hội, kéo Uyên Lan qua một bên, nói nhỏ với nàng:

- Anh cốt ý đến đây để nói cho em nghe một chuyện, Mạnh Thiều đã xuất ngoại rồi!

- Hà?

Uyên Lan chấn động cả người, nàng nhìn Triệu Bôi với ánh mắt hỏi han.

- Tòa báo phái hấn đi ngoại quốc, anh nghĩ, hấn đi lần này chắc là cũng phải nửa năm, một năm gì đó mới về, đợi đến khi hấn trở về, thế sự đã biến đổi cả rồi, vật đổi sao dời, hấn ta đi ra ngoài một chuyến như thế, tâm tình cũng sẽ biến đổi. Thời gian và không gian là phương thuốc trị liệu vết thương lòng tốt nhất, cho dù hấn ta có từng bị thương, lúc đó cũng đã lành rồi, huống chi, rất có thể hấn ta không hề bị thương!

Uyên Lan ngẩn ngơ suy nghĩ, nàng bất giác ngẩng đầu lên nhìn trời, vừa đúng lúc có một áng mây trôi ngang qua, thật cao, thật xa. Nàng mơ màng nhớ đến một câu nói của mình:

- Mây là một vật bồng bênh vô định, anh không thể nào bắt giữ được một áng mây đâu!

Có một thoáng khổ sở khó nói nào đó, đột nhiên úp chụp lấy nàng.

Bồng dung Hữu Phong kêu to lên:

- Ui cha! Uyên Lan, có con công trông cứ xòe đuôi ra khoe với em kia, hấn là nó nghĩ em là con công mái đấy!

San San và Triệu Bôi đều phá lên cười ồ thật to, Uyên Lan cũng miễn cưỡng cười theo.